

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2127/2025
18.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јован Мишчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 211/25 од 08.04.2025. године, у седници одржаној 18.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 211/25 од 08.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 211/25 од 08.04.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди, Судска јединица Нови Кнежевац П1 169/2024 од 12.12.2024. године, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да тужилци на име накнаде нематеријалне штете због повреде на раду исплати износ од 900.000,00 динара и то за претрпљене физичке болове износ од 250.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 150.000,00 динара, за наруженост износ од 100.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 400.000,00 динара, са законском затезном каматом на све износе од 12.12.2024. године до исплате, као и накнаду материјалне штете у износу од 68.070,04 динара на име обрачунате разлике нето плате и исплаћене накнаде за време спречености за рад у периоду од 23.03.2022. године до 31.12.2022. године, са законском затезном каматом на појединачне месечне износе из овог става и износ од 164.800,00 динара на име накнаде материјалне штете на основу исплаћених трошкова лекова, прегледа и лечења са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате. Обавезана је тужена да тужилци плати трошкове поступка у износу од 373.504,78 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 211/25 од 08.04.2025. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, сагласно члану 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни суд у већу од 5 судија.

По оцени Врховног суда, услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. ЗПП, нису испуњени. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, односно за новим тумачењем права у погледу примене одредаба члана 173., 174., 177., 185. став 1., 190, 192, 193. став 2. и 200. Закона о облигационим односима, којима су регулисани основи одговорности за штету и појам штете, као и правно признати видови нематеријалне и материјалне штете за које се може досудити новчана накнада под одређеним условима. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни суд је оценио да су нижестепене одлуке у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда у истим или сличним чињеничним и правним ситуацијама, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Из изнетих разлога, применом члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке решења.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредности 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 20.10.2023. године, а вредност побијаног дела спора је 1.132.870,04 динара (9.683 евра).

Како вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка је одбијен, јер тужена није успела у поступку по ревизији.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**